

JULIE CLARK

VIIMANE LEND

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle



Originaali tiitel:

Julie Clark

The Last Flight

Published by Sourcebooks Landmark, an imprint of Sourcebooks

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

Copyright © 2020 by Julie Clark

Toimetanud Ingrid Eylandt-Kuure

Kujundanud Inga Joala

Tõlge eesti keelde © Ülle Jälle ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-939-9

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Pühendatud kõikidele naistele, kes on oma loo ära rääkinud.
Olgu see siis Kongressi vastava komisjoni ees televisiooni otse-
eetris või üksinda personaliosakonna akendeta kabinetis –
me kuuleme teid. Me usume teid.*

*Räägi mulle oma meeleheitest ja
mina räägin sulle enda omast.
Maailm liigub samal ajal edasi.*

Mary Oliver, „Wild Geese“

PROLOOG

John F. Kennedy lennujaam, New York
Teisipäev, 22. veebruar
Katastroofi päev

Neljas terminal on inimestest tulvil ning mind ümbritseb märja villa ja lennukikütuse hais. Ootan teda klaasist liuguste juures ning jääne talvetuul tabab mind iga kord, kui need avanevad, ja sunnivad mind ette kujutama mahedat Puerto Rico briisi, milles on tunda hibiski ja meresoola hõngu. Pehme hispaania keel keerleb minu ümber nagu soe vannivesi, kustutades inimese, kes ma olin seni.

Väljast kostab mürinat, kui lennukid õhku tõusevad, ja sees on valjuhäälditest kuulda moonutatud häälega loetud teateid. Kusagil minu taga kõneleb vanem naine kiiresti ja teravalt itaalia keeles, aga ma ei vaata sinnapoole, pidades silmas rahvast täis kõnniteed terminali ees, otsides teda, veendunud – ja panustades sellele kogu oma tuleviku –, et ta tuleb.

Tean tema kohta vaid kolme asja – tema nime, välimust ja seda, et tema lend läheb hommikul. Minu eelis – tema ei tea minust mitte midagi. Summutan paanika, et võisin ta kuidagimoodi kahe silma

vahele jätta – et ta võib olla juba läinud ja temaga koos minu võimalus sellest elust uude astuda.

Inimesed kaovad iga päev. Mees, kes seisab Starbucks'i järjekorras, ostab oma viimase topsi kohvi, istub siis autosse ja sõidab uude ellu, jättes maha perekonna, kes murrab elu lõpuni pead, mis ometi võis temaga juhtuda. Või naine bussi viimases reas, kes vaatab aknast välja; tuul puhub juukseid tema näole, viies kaasa kandmiseks liiga raske minevikutaaga. Võime seista kõrvuti inimesega, kes elab oma viimaseid hetki iseendana, ega aima sellest kõige vähematki.

Aga väga vähesed inimesed peatuvad tegelikult mõtlema sellele, kui keeruline on tõeliselt kaduda. Kui palju pisi asju on vaja, et kaotada kõige väiksemadki jäljed, sest alati on midagi. Väike niidiots, tõeseeme, eksisamm. Piisab tillukesest asjaolust, et kõik koost laguneks. Telefonikõne lahkumishetkel. Plekimõlkimine kolm kvartalit enne kiirteele pööramist. Tühistatud lend.

Viimase hetke muutused reisiplaanis.

Näen läbi uduse pleksiklaasist akna musta sedaani kõnnitee ääres peatumas ja tean, et see on tema, juba enne kui uks avaneb ja ta välja astub. Ta ei jäta tagaistmel oleva inimesega hüvasti, vaid kiirustab üle sillutise ja läbi liuguste sisse, nii lähedalt, et tema roosa kašmiirkampsun riivab mu kätt, pehme ja ahvatlev. Tema õlad on kühmus, nagu oodates järgmist hoopit, järgmist rünnakut. See on naine, kes teab, kui kergesti võib viiekümne tuhande dollarine vaip tema põselt naha maha tõmmata. Lasen tal mööduda ja tõmban sügavalt hinge, vabastades end pingetest. Ta on kohal. Ma võin alustada.

Panen kotirihma õlale ja järgnen talle, astudes turvakontrolli järjekorda tema ette, teades, et põgenevad inimesed vaatavad ainult selja taha, mitte kunagi ette. Ma kuulan ja ootan oma hetke.

Ta ei tea seda veel, aga peagi on ka tema üks neist, kes haihtub. Ja minagi hajun nagu suitsujuga taevas ja kaon samuti.

CLAIRE

Esmaspäev, 21. veebruar
Päev enne katastroofi

„Danielle,“ ütlen ma, astudes väikesesse kabinetti meie elutoa kõrval. „Palun ütle härra Cookile, et ma lähen jõusaali.“

Ta tõstab pilgu arvutilt ja ma näen, et see jääb pidama sinikal mu kaelal, mida peidab õhuke peitekreemi kiht. Sätin masinlikult salli selle peale, teades, et ta ei maini seda. Ta ei tee seda kunagi.

„Meil on kell neli Center Street Literacys kokkusaamine,“ ütleb ta. „Te jääte jälle hiljaks.“ Danielle jälgib mu kalendrit ja valesamme ning minu arvates on tema see, kes kõige suurema tõenäosusega teatab, kui ma ei jõua mõnele kohtumisele õigeaks ajaks või tühistan kokkusaamisi, mida mu abikaasa Rory peab olulisteks. *Kui ma tahan senatisse kandideerida, ei saa me endale vigu lubada, Claire.*

„Tänan, Danielle. Oskan kalendrit lugeda sama hästi kui sina. Palun laadi mu viimase koosoleku märkmed üles ja pane valmis. Kohtume seal.“ Ma lahkun ja kuulen teda telefonitoru võtmas ning mu samm takerdub, teades, et see võib äratada tähelepanu ajal, mil seda mingi hinna eest ei tohiks juhtuda.

Inimesed küsivad ikka, mis tunne on olla abielus Cookide suguvõsa liikmega, kes on peaaegu sama tähtis poliitiline dünastia kui Kennedyd. Juhin tähelepanu mujale informatsiooniga meie fondi kohta, kuna olen harjunud keskendumas tööasjadele, mitte kuulujuttudele. Meie algatustele arengumaades kirjaoskuse ja veega varustamise edendamiseks, kesklinna mentorlusprogrammidele, vähiuuringutele.

Ma ei saa neile öelda, et mingit privaatsust on pea võimatu leida. Isegi meie kodus on alatasa inimesi. Assistentid. Abilised, kes teevad süüa ja koristavad. Pean iga vaba minuti ja iga ainult mulle kuuluva sentimeetri nimel võitlema. Mul pole kuskil Rory alluvate eest pääsu ja nad kõik on Cookide perekonnale lojaalsed. Isegi pärast kümnet abieluaastat olen ma ikka sissetungija. Võõras, keda peab jälgima.

Olen õppinud hoolitsema selle eest, et midagi poleks näha.

Jõusaal on üks vähestest kohtadest, kuhu Danielle mulle oma nimekirjade ja graafikutega järele ei tule. Seal kohtun ma Petraga, kes on mu ainuke sõbranna elust enne Roryt, ja ainuke, keda Rory pole mind sundinud hülgama.

Rory teada pole Petrat olemas.

Kui ma jõusaali jõuan, on Petra juba kohal. Vahetan riided ja kui ma trepist üles treenažööride juurde lähen, on ta trepimademel, võtab kuhjast puhast rätikut. Meie pilgud kohtuvad korraks ja siis vaatab ta mujale, kui ka mina rätiku võtan.

„Oled sa närvis?“ sosistab ta.

„Kohutavalt,“ vastan ma, pöördun ja lähen eemale.

Jooksen tund aega, pilk kellal, ja kui ma täpselt kell pool kolm sauna astun, rätik ümber keha, valutavad lihased väsimusest. Õhk

on aurust paks ja ma naeratan Petrale, kes istub üksinda ülemisel astmel, nägu kuumusest punane.

„Kas sa mäletad proua Morrisset?“ küsib ta, kui ma tema kõrvale istun.

Naeratan, tänulik, et saan mõelda lihtsamatele aegadele. Proua Morris oli kaheteistkümnendas klassis meie ühiskonnateaduste õpetaja ja Petra oleks äärepealt selles aines läbi kukkunud.

„Sa õppisid minuga koos kuu aega kõik pärastlõunad,“ jätkab ta. „Kui teised lapsed ei tulnud minu ega Nico lähedussegi sellepärast, kes meie isa oli, tulid sina appi ja hoolitsesid selle eest, et ma kooli lõpetaksin.“

Keeran end puidust laval tema poole. „Sa räägid, nagu oleksite sina ja Nico olnud paariad. Teil oli ju sõpru.“

Petra raputab pead. „See, et inimesed on lahked sellepärast, et meie isa oli Vene versioon Al Capone'ist, ei tee neist veel sõpru.“ Olime käinud Pennsylvanias eliitkoolis, kus vanade rikaste suguvõsade liikmete lapsed ja lapselapsed suhtusid Petrasse ja tema venda Nicosse kui millessegi uudsesse, nihkusid nende poole nagu vaatamaks, kui lähedale nad julgevad minna, aga ei lasknud neid kunagi päriselt ligi.

Nii moodustasime me heidikute kolmiku. Petra ja Nico hoolitsesid selle eest, et mitte keegi ei narriks mind kasutatud riiete poest hangitud koolivormi ega vana Honda pärast, millega ema mul järel käis, sõites kolinal kõnnitee äärde, kus auto paiskas välja heitgaase. Nad hoolitsesid selle eest, et ma ei sööks üksinda, ja tirisid mu kaasa kooliüritustele, kuhu ma muidu poleks läinud. Nad seadsid end minu ja teiste laste vahele, kui need tegid julmi salvavaid märkusi selle kohta, et ma olen pelgalt stipendiumiga õpilane, liiga lihtne, et olla tõeliselt üks nende seast. Petra ja Nico olid mulle sõpradeks ajal, mil mul polnud teisi sõpru.